ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 51 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1885

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ: Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορέννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνος) μυθιστορία Οὐίλκη Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν).— Ἡ δέσποινα Μονσορώ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργώ). — Γάμος εὐγενοῦς μετὰ τῆς «Ὡραίας τοῦ Χωρίου» Ἀγγλικὴ παράδοσις.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ταῖς ἑπαρχίαις 6, τῷ ἐξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

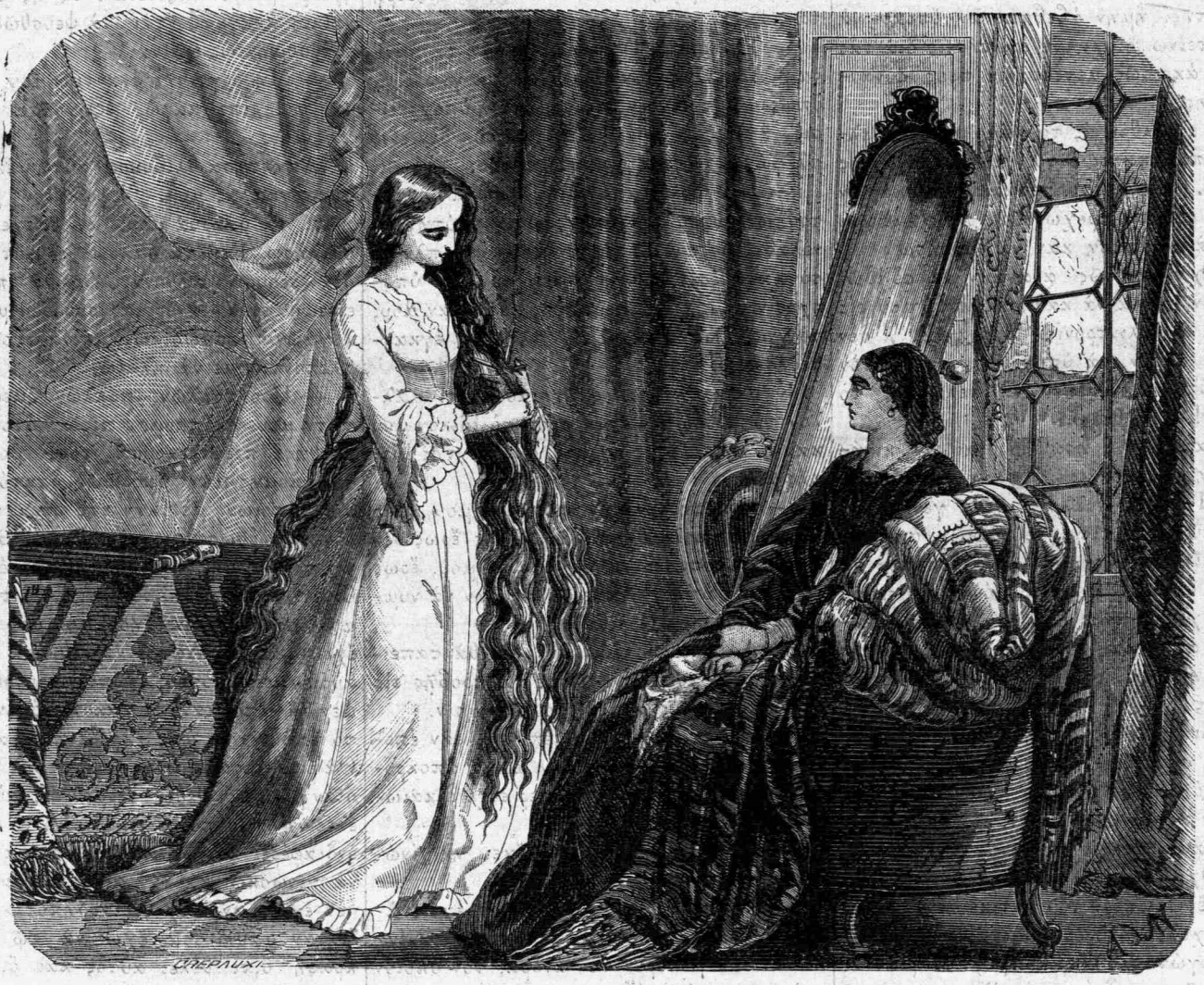

Ἀπεχώρισε μακρὸν καὶ λεπτὸν βόστρυχον καὶ ἀπέκοψεν αὐτὸν ἰδιοχείρως. (Σελ. 409.)

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια τῶν προηγουμένων φύλλων].

Α'.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Μαριάννας Χάλκομβ.

Λίμμεριτζ Χάουζ, 8 Νοεμβρίου.

. . . . . .

Ὁ κύριος Γίλμωρ ἀπῆλθε σήμερον τὸ πρωΐ.

Ἡ συνδιαλεξίς του μετὰ τῆς Λαύρας προὐξένησεν εἰς αὐτὸν ἔκπληξιν καὶ στενοχωρίαν περισσοτέραν ἀφ' ὅσην ἔδειξεν. Ἡ φυσιογνωμία του καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ μᾶς ἀπεχαιρέτισε μὲ κάμνουν νὰ ὑποθέσω ὅτι ἀκουσίως ἡ Λαύρα τῷ ἀπεκάλυψε τὴν ἀληθῆ ἀπόκρυφον ἀφορμὴν τῆς λύπης καὶ τῆς ἀνησυχίας της. Ὑπὸ τοιαύτης ἀνησυχίας κατελήφθην, ἀφοῦ ἀνεχώρησεν, ὥστε ἠρνήθην νὰ ἐξέλθω εἰς περίπατον ἔφιππος μετὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλαΰδ, ἀντὶ τούτου δὲ ἀνῆλθον ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λαύρας.

Κατὰ τὰς δυσκόλους ταύτας καὶ θλιβερὰς περιστάσεις αἰσθάνομαι τὴν ψυχήν μου καταλαμβανομένην ὑπὸ αἰσθήματος δυσπιστίας πρὸς ἐμαυτὴν καὶ θλίψεως ἐνταυτῷ, ἀνακαλύπτουσα μέχρις ὁποίου σημείου παρεγνώρισα τὴν δύναμιν τοῦ ἀτυχοῦς πάθους, ὑφ' οὗ ἐκυριεύθη ἡ ἀδελφή μου. Ἔπρεπε νὰ εἰξεύρω ὅτι ἡ λεπτότης, ἡ γενναία ὑπομονή, καὶ τὰ ἄλλα ἔντιμα αἰσθήματα, ὧν ἕνεκα καὶ ἐγὼ ἠσθανόμην συμπάθειαν πρὸς τὸν ἀτυχῆ Χαρτράϊτ, διὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἐθαύμαζον καὶ τὸν ἐσεβόμην ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἦσαν ἀκριβῶς αἱ ἰδιότητες, αἵτινες ἐπέδρων ἀκαταγνικήτως ἐπὶ τοῦ εὐαισθήτου χαρακτῆρος τῆς Λαύρας, ἐπὶ τῆς γενναιοφροσύνης δι' ἧς τὴν ἐπροίκισεν ἡ φύσις. Καὶ μόλα ταῦτα πρὶν ἢ ἡ ἀγαπητὴ αὐτὴ νεᾶνις μοὶ

ἀποκαλύψῃ ἐν εἰλικρινείᾳ τὰ πάντα, οὐδέποτε ὑπέθετον ὅτι τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τῆς συμπαθείας εἶχε ρίζας τόσον βαθείας εἰς τὴν καρδίαν της. Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα ὅτι ὁ καιρὸς καὶ αἱ μέριμναι ἡμῶν θὰ ἤρκουν νὰ ἐξαλείψωσι τὸ αἴσθημα τοῦτο. Ἀλλὰ σήμερον φοβοῦμαι μήπως μείνῃ ἀνεξάλειπτον καὶ τὴν μεταβάλῃ ἐξ ὁλοκλήρου καὶ διὰ παντός.

Βλέπουσα ὅτι διέπραξα σφάλμα τόσον μέγα ἐν τῇ κρίσει μου, ἀπεφάσισα νὰ μὴ ἔχω πλέον πεποίθησιν εἰς ἐμέ· ἐγενόμην ἀβεβαία καὶ ἀναποφάσιστος. Διστάζω τί νὰ ὑποθέσω ὡς πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ μὲ ὅλας τὰς φανερὰς ἀποδείξεις· διστάζω ὡς πρὸς τὸ τί μέλλω νὰ εἴπω πρὸς τὴν Λαύραν. Σήμερον τὴν πρωΐαν, ἐνῷ ἐξέτεινα τὴν χεῖρα ν' ἀνοίξω τὴν θύραν τοῦ δωματίου της, ἤμην ἀβεβαία ἂν ἔπρεπε νὰ τῇ ἀποτείνω ἢ ὄχι τὰς ἐρωτήσεις διὰ τὰς ὁποίας ἀκριβῶς μετέβαινον πρὸς συνάντησίν της.

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ ἀδελφή μου περιεπάτει ἐντὸς αὐτοῦ μεγάλοις βήμασιν. Ἐφαίνετο τεταραγμένη καὶ ἐν νευρικῇ ἐξάψει· προχωροῦσα πρὸς ἐμὲ καὶ χωρὶς νὰ μὲ ἀφήσῃ κἂν νὰ ὁμιλήσω:

— Εἶχα ἀκριβῶς ἀνάγκην νὰ σὲ ἰδῶ, μοὶ εἶπεν. Ἔλα νὰ καθήσῃς μαζύ μου εἰς αὐτὸ τὸ ἀνάκλιντρον... Μαριάννα!... δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... Πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα!... τὸ θέλω.

Αἱ παρειαί της ἦσαν ἐρυθραί· τὰ κινήματά της ζωηρὰ καὶ ἡ φωνή της εὐσταθής. Ἡ μικρὰ συλλογὴ τῶν γενομένων παρὰ τοῦ Χαρτράϊτ ἰχνογραφιῶν, ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος τόμος, ἐφ' οὗ ἀρέσκεται νὰ μελετᾷ ὁσάκις ἀπομένει μόνη, εὑρίσκετο εἰς τὰς χεῖράς της. Τὸν ἔλαβα ἀποφασιστικῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ προσηνείας ἐκ τῆς χειρός της καὶ τὸν ἀπέθηκα ἐπί τινος τραπέζης

— Διηγήθητί μοι ἡσύχως, φιλτάτη μου, τί σκοπεύεις νὰ πράξῃς. τῇ εἶπον. Μήπως ὁ κύριος Γίλμωρ σοῦ ὑπηγόρευσε καμμίαν καλὴν συμβουλήν.

Ἡ Λαύρα ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Ὄχι, εἶπε· καμμίαν συμβουλὴν δὲν μοὶ ἔδωκε περὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὅπερ μὲ ἀπασχολεῖ. Ὑπῆρξεν ἀγαθώτατος καὶ φιλοστοργώτατος πρὸς ἐμέ, Μαριάννα, καὶ λυποῦμαι, διότι τὸν ἐλύπησα μὲ τὰ δάκρυά μου. Εἶμαι ἀδυνάτου χαρακτῆρος, δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ φερθῶ.... Πρὸς τὸ συμφέρον μου. πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων, πρέπει νὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ θέσω πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν...

— Ἐννοεῖς τὸ θάρρος τοῦ νὰ ζητήσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου; ἠρώτησα.

— Ὄχι, μοὶ ἀπήντησεν ἀφελῶς. Τὸ θάρρος τοῦ νὰ εἴπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν...

Καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλόν μου διὰ τῶν βραχιόνων της, ἀποθέσασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου ἵστατο, ἐκρέματο ἡ εἰκὼν τοῦ πατρός της ἐν μικρογραφίᾳ. Κύψασα διέκρινα ὅτι ἔβλεπεν αὐτὸ ἀτενῶς.

— Δὲν δύναμαί ποτε νὰ ζητήσω, ὅπως ἀπαλλαγῶ τῆς ὑποχρεώσεώς μου. Οἱονδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως ταύτης, εἰς ἐμὲ πάντοτε, θὰ μείνῃ ὁ φόβος καὶ ἡ προσδοκία νέων συμφορῶν. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δύναμαι ἐγὼ νὰ πράξω, Μαριάννα, εἶνε νὰ μὴ προσθέσω εἰς τὰς δυστυχίας μου καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς παραβάσεως μιᾶς ὑποσχέσεως, τὴν λήθην τῶν ὑστάτων λόγων, οὓς ἀποθνήσκων μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου.

— Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ πράξῃς; τὴν ἠρώτησα.

— Ν' ἀποκαλύψω ἐγὼ ἡ ἰδία εἰς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ τὴν ἀλήθειαν. μοὶ ἀπήντησεν. Καὶ τότε θὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν μου, ἂν εὐαρεστῆται. ὄχι τῇ αἰτήσει μου, ἀλλὰ διότι θὰ εἰξεύρῃ τὰ πάντα.

— Τί ἐννοεῖς, Λαύρα, λέγουσα τὰ πάντα; Ἀρκεῖ εἰς τὸν Πέρσιβαλ νὰ γνωρίζῃ, ὅπως μοὶ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις, ἥτις σὲ συνδέει μετ' αὐτοῦ δὲν εἶνε σύμφωνος μὲ τὰς ἐπιθυμίας σου.

— Καὶ δύναμαι νὰ λαλήσω τοιουτοτρόπως, ἀφοῦ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ἀνέλαβε δι' ἐμὲ ὁ πατήρ μου, τῇ πλήρει συγκαταθέσει μου; Θὰ ἐτήρουν τὴν ὑπόσχεσίν μου, οὐχί, φεῦ! πρὸς εὐτυχίαν μου, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ μετὰ πλήρους ἐγκαρτερήσεως...

Καὶ σιωπήσασα ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸ ἰδικόν μου καὶ ἡ παρειά της ἥψατο σχεδὸν τῆς ἰδικῆς μου...

— Θὰ ἐτήρουν τὴν ὑπόσχεσίν μου, Μαριάννα, ἐξηκολούθησεν, ἂν ἄλλος ἔρως δὲν ἤθελε βλαστήσει ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἔρως ὅστις δὲν ὑπῆρχεν ὅτε ὑπεσχέθην νὰ νυμφευθῶ τὸν σὶρ Πέρσιβαλ.

— Λαύρα, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ταπεινωθῇς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ προβῇς εἰς παρομοίαν πρὸς αὐτὸν ἐξομολόγησιν.

— Θὰ ἐταπεινούμην ἐπίσης ἐὰν ἐπετύγχανον τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀποκρύπτουσα ἐξ αὐτοῦ ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχε δικαίωμα νὰ γινώσκῃ.

— Κανὲν δικαίωμα δὲν ἔχει νὰ γινώσκῃ τοιοῦτό τι.

— Ἔχεις ἄδικον, Μαριάννα, ἔχεις ἄδικον... Δὲν πρέπει νὰ ἐξαπατήσω κανένα καὶ ἔτι ὀλιγώτερον τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον μοὶ ὥρισεν ὡς σύζυγον ὁ πατήρ μου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία παρεδέχθην. Φίλησέ με!... προσέθηκε πλησιάζουσα ἔτι μᾶλλον τὰ χείλη της πρὸς τὰ ἰδικά μου... Μὲ ἀγαπᾷς τόσον, φιλτάτη μου, ἔχεις τοιαύτην περὶ ἐμοῦ ἀγαθὴν ἰδέαν, ὥστε λησμονεῖς, προκειμένου περὶ ἐμοῦ, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ ἐλησμόνεις προκειμένου περὶ σοῦ... Δύναται καλλιστα ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τῶν παρακινούντων με αἰτίων, δύναται καλλιστα νὰ ἐξενέγκῃ περὶ ἐμοῦ μὴ εὐνοϊκὴν κρίσιν· προτιμῶ τοῦτο παρὰ ἀφοῦ νοερῶς ἠπίστησα πρὸς αὐτόν, νὰ τῷ ἀποκρύψω χαμερπῶς τὴν ἀπιστίαν ταύτην ἐξ ἰδιοτελείας!

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μου, ὥστε ἀπεσπάσθην ἐκ τῆς ἀγκάλης της διὰ νὰ τὴν κυττάζω κάλλιον. Εἴχομεν ἀνταλλάξει τὸ μέρος μας λεληθότως καὶ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐκείνη μὲν ἐφαίνετο ἀποφασιστική, ἐγὼ δὲ ἀναποφάσιστος. Ἐξήτασα μετ' ἐκπλήξεως τὴν νεαρὰν ἐκείνην μορφήν, ὠχράν, γαλήνιον, ἐγκαρτεροῦσαν. Εἰς τοὺς πρὸς ἐμὲ μετὰ τρυφερότητος ἀνυψωμένους ὀφθαλμούς της ἔβλεπον λάμπουσαν τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας της. Διὰ τοῦτο ὅλαι αἱ ἀντιρρήσεις, αἵτινες ἐγεννήθησαν θορυβωδῶς εἰς τὸ πνεῦμά μου, ἐξησθένησαν βαθμηδὸν καὶ ἐξεμηδενισθησαν. Ἔκυψα τὴν κεφαλήν, μὴ γινώσκουσα τί ν' ἀπαντήσω. Ἐνδομύχως ἠναγκαζόμην νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν της εὑρισκομένη θὰ ὑπήκουον εἰς τὴν ἀξιοκατάκριτον μικροαλαζονείαν, ἐξ ἧς τόσαι γυναῖκες ἀναγκάζονται νὰ ψευσθῶσι καὶ θὰ ἐψευδόμην ὡς ἐκεῖναι.

— Μὴ ὀργισθῇς ἐναντίον μου, Μαριάννα, μοὶ εἶπε κακῶς ἐξηγοῦσα τὴν σιωπήν μου.

Ἀπήντησα θλίβουσα αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἐφοβήθην μὴ ἐκραγῶσι τὰ δάκρυά μου, ἂν ἐπεχείρουν νὰ ὁμιλήσω. Καὶ τὰ δάκρυά μου ὅταν κλαίω δὲν ῥέουσιν ἄφθονα, ὡς θὰ ἐπεθύμουν, εἶνε δάκρυα ἀνδρικά, συνοδευόμενα ὑπὸ λυγμῶν σπασμωδικῶν, ἅτινα πτοοῦσι τοὺς βλέποντάς με νὰ κλαίω.

— Πρὸ πολλῶν, πολλῶν ἡμερῶν, φιλτάτη μου, σκέπτομαι περὶ τούτου, ἐξηκολούθησε περιπλέκουσα τοὺς βοστρύχους τῆς κόμης μου διὰ τῶν δακτύλων της, τῶν ὁποίων μὲ ὅλην της τὴν ὑπομονὴν δὲν κατώρθωσεν ἡ κυρία Βέζεϋ νὰ μετριάσῃ τὴν νευρικὴν εὐκινησίαν, ἐσκέφθην σοβαρῶς καὶ ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸ θάρρος μου ὁσάκις ἡ συνείδησίς μου μοὶ λέγει ὅτι ἔχω δίκαιον. Ἄφησε νὰ ἔλθω εἰς ἐξήγησιν αὔριον μετ' αὐτοῦ, ἐνώπιόν σου, Μαριάννα. Δὲν θὰ εἴπω κανένα κακὸν λόγον, τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς προξενήσῃ αἰσχύνην. Θὰ εἶνε μεγάλη ἀνακούφισις διὰ τὴν καρδίαν μου, ἐὰν θέσω τέρμα εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν προσποίησιν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μ' ἐνδιαφέρει κυρίως καὶ πρώτιστα εἶνε τὸ νὰ γινώσκω καὶ νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι ἐγὼ δὲν ἐγινόμην ἔνοχος οἱαςδήποτε ἀπάτης. Ὅταν μάθῃ ὅσα ἔχω νὰ τῷ εἴπω ἂς πράξῃ ὅ,τι θέλει αὐτὸς καὶ ὅ,τι κρίνει καλλίτερον.

Καὶ ἐστήριξε μετὰ βαθέος στεναγμοῦ τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Θλιβερὰ προαισθήματα περὶ τῆς ἐκβάσεως ἤρχισαν νὰ βασανίζωσι τὴν ψυχήν μου· ἀλλ' ἐξακολουθοῦσα νὰ δυσπιστῶ πρὸς ἐμαυτήν, τῇ εἶπον ὅτι συνεμορφούμην μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της. Μὲ ηὐχαρίστησε καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠρχίσαμεν νὰ συνομιλῶμεν περὶ ἄλλων ἀντικειμένων.

Τὴν ἐπανεῖδον κατὰ τὸ γεῦμα μοὶ ἐφάνη δὲ ἀτάραχος καὶ συμπεριφερομένη πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ μὲ περισσότερον θάρρος ἢ ἄλλοτε Τὴν ἑσπέραν ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐξέλεξε δὲ τὰ δυσκολώτατα καὶ θορυβωδέστατα μουσικὰ τεμάχια, τὰ ἐστερημένα μελῳδίας Ἀπὸ τῆς

ἀναχωρήσεως τοῦ Χαρτραΐτ οὔτε μίαν πλέον ἐξετέλεσε τῶν μελῳδιῶν τοῦ Μόζαρτ, πρὸς ἃς ἐκεῖνος ἐδείκνυε φανερὰν προτίμησιν. Οὔτε κἂν τὸ τετράδιον, τὸ περιέχον αὐτάς, εὑρίσκεται πλέον μεταξὺ τῆς λοιπῆς μουσικῆς συλλογῆς τὰ ἀφῆρεσεν αὐτὴ ἡ ἰδία, ὅπως μὴ τυχὸν κανεὶς ἀναδιφῶν αὐτὸ τὴν παρακαλέσῃ νὰ ἐκτελέσῃ κανὲν τῶν περιεχομένων ἐν αὐτῷ τεμαχίων.

Δὲν μοὶ παρουσιάσθη εὐκαιρία διὰ νὰ ἐξακριβώσω ἂν ἀπὸ τῆς πρωΐας εἶχε μεταβάλει γνώμην μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀπεσύρθη εὐχηθεῖσα καλὴν νύκτα εἰς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ· τότε μόνον ἔμαθα παρ' αὐτῆς ὅτι ἐνέμενεν εἰς τὴν ἀπόφασίν της. Τῷ εἶπε μετὰ πλήρους ἀταραξίας ὅτι τὴν ἐπαύριον μετὰ τὸ πρόγευμα ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, τῷ ὥρισε δὲ ὡς τόπον συναντήσεως τὸ σπουδαστήριόν της, ὅπου θὰ τὸν ἀνέμενε μετ' ἐμοῦ. Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ἐκεῖνος ὠχρίασεν, ὅτε δὲ τῷ ἔτεινα τὴν χεῖρα, ἠσθάνθην τὴν ἰδικήν του τρέμουσαν ὀλίγον. Ἡ πρωΐα τῆς ἐπαύριον ἔμελλε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ μέλλοντός του καὶ ἦτο τεταραγμένος.

Διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, δι' ἧς συνεκοινώνουν οἱ κοιτῶνές μας, μετέβην κατὰ τὸ σύνηθες νὰ καληνυκτίσω τὴν Λαύραν πρὶν ἀποκοιμηθῇ. Κύπτουσα ἐπὶ τῆς κλίνης διὰ νὰ τὴν ἀσπασθῶ διέκρινα τὸ μικρὸν χαρτοφυλάκιον τοῦ Χαρτραΐτ κρυπτόμενον κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν της, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἀκριβῶς, ὅπου ὅτε ἦτο μικρὰ ἔκρυπτε τὰ προσφιλῆ της ἀθύρματα. Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνεύρω λέξιν τινὰ μομφῆς, ἀλλὰ σείουσα τὴν κεφαλὴν τῇ ἔδειξα τὸ χαρτοφυλάκιον. Αὐτὴ ὕψωσεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τὸ πρόσωπόν μου καὶ καταβιβάζουσα αὐτὸ ἠρέμα πρὸς τὸ ἰδικόν της ἐπέθηκε τὰ χείλη της ἐπὶ τῶν χειλέων μου.

— Ἄφησέ μοί το καὶ ἀπόψε! ἐψιθύρισεν. Αὔριον ἴσως, φεῦ! τί σκληρὸν πρᾶγμα! θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀποχωρισθῶ αὐτοῦ διὰ παντός!

9 Ὀκτωβρίου.— Τὸ πρῶτον ἐπεισόδιον τῆς ἡμέρας δὲν ὑπῆρξε λίαν ἐνθαρρυντικόν. Ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ κ. Χαρτραΐτ πρὸς ἀπάντησιν ἐκείνης, δι' ἧς τῷ ἀνεκοίνουν τίνι τρόπῳ ἐδικαιολογήθη ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ὡς πρὸς τὰς ὑποψίας, ἃς προὐκάλεσεν ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἄννης Κάδερικ. Ποιεῖται λόγον μετὰ πολλῆς βραχυλογίας καὶ οὐχὶ ἄνευ πικρίας τινὸς περὶ τῶν ἐξηγήσεων τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἀρκεῖται δὲ ἐν αὐτῇ λέγων ὅτι «δὲν ἔχει κανὲν δικαίωμα νὰ κρίνῃ τὴν διαγωγὴν τῶν ἀνωτέρων του.» Τὸ τοιοῦτον εἶνε λυπηρόν, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον μ' ἐλύπησαν αἱ ὀλίγαι περίοδοι, ἐν αἷς γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ. Λέγει ὅτι αἱ προσπάθειαι, δι' ὧν πειρᾶται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ἀσχολίας, ἀντὶ νὰ γίνωνται εὐκολώτεραι ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ καθίστανται δι' αὐτὸν λίαν ἐπίπονοι, μὲ παρακαλεῖ δὲ νὰ μεταχειρισθῶ ὅλα τὰ μέσα ὅσα διαθέτω διὰ νὰ τῷ εὕρω ἐργασίαν ὑποχρεοῦσαν αὐτὸν ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἀγγλίας, νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην χώραν καὶ νὰ συνάψῃ νέας σχέσεις. Ἰδίως μ' ἔπεισε περισσότερον ν' ἀποδεχθῶ τὴν αἴτησίν του περικοπή τις ἐκ τοῦ τέλους τῆς ἐπιστολῆς, ἥτις εἰς ἄκρον μ' ἐξεφόβισεν.

Ἀφοῦ ἀναφέρει ὅτι οὔτε εἶδεν οὔτε ἤκουσέ τι ἀναφερόμενον εἰς τὴν Ἄνναν Κάδερικ, διακόπτει αἴφνης τὴν σειρὰν τῶν λόγων του καὶ δι' ὕφους παραδόξου καὶ μυστηριώδους μοὶ ἀνακοινοῖ ὅτι ἀπὸ τῆς εἰς Λονδῖνον ἐπιστροφῆς του διαρκῶς κατασκοπεύεται καὶ παρακολουθεῖται ὑπὸ ἀνθρώπων, ὧν ἡ μορφὴ τῷ εἶνε ἄγνωστος. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον αὐτὸ περιστατικόν, ἀλλ' ἡ κατασκοπεία δὲν παύει οὔτε τὴν ἡμέραν οὔτε τὴν νύκτα. Τὸ τοιοῦτο μ' ἐξεφόβισε, διότι συμπεραίνω ἐξ αὐτοῦ ὅτι ἡ σταθερὰ ἰδέα τοῦ πρὸς τὴν Λαύραν ἔρωτός του πιθανὸν νὰ ἐπιφέρῃ διαταραξίν τινα εἰς τὰς διανοητικάς του δυνάμεις. Προτίθεμαι νὰ γράψω ἀμέσως εἴς τινας παλαιοὺς φίλους τῆς μητρός μου λίαν ἰσχύοντας ἐν Λονδίνῳ καὶ νὰ τὸν συστήσω θερμῶς εἰς τὴν εὔνοιάν των. Εἶνε ἀναπόφευκτον ἴσως δι' αὐτὸν ν' ἀλλάξῃ διαμονὴν καὶ εἶδος ἐργασίας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνῃ τοῦτο ταχέως διὰ νὰ σωθῇ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν τῆς ζωῆς του.

Πρὸς μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐμύνησε νὰ τὸν συγχωρήσωμεν, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ προγευματίσῃ μαζί μας. Εἶχε πίει ἐνωρὶς τὸν καφὲν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός του, ὅπου ἠναγκάζετο νὰ μείνῃ ἐπί τινας ὥρας ἀκόμη διὰ νὰ γράψῃ τὰς ἐπιστολάς του. Περὶ τὴν ἑνδεκάτην, ἂν τὸ ἐπετρέπομεν, θὰ ἤρχετο πρὸς ἐπίσκεψίν μας.

Ὅτε ἐλάβομεν τὴν ἀγγελίαν ταύτην, οἱ ὀφθαλμοί μου παρετήρουν προσεκτικῶς τὴν μορφὴν τῆς Λαύρας. Τὴν πρωΐαν εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της τὴν εὗρον ἀπαθῆ καὶ γαλήνιον, ἡ δὲ ἀνεξήγητος αὕτη ἀταραξία της διήρκεσε καὶ καθ' ὅλον τὸ πρόγευμα. Διετήρησεν ἐπίσης ἀμείωτον τὴν ἀπάθειάν της καὶ ὅτε καθήμεναι ἐπὶ ἀνακλίντρου ἐντὸς τοῦ δωματίου της ἀνεμένομεν τὸν σὶρ Πέρσιβαλ.

— Μὴ φοβῆσαι, Μαριάννα, μοὶ εἶπεν· ἠμπορῶ νὰ δείξω ἀδυναμίαν ἐνώπιον τοῦ κυρίου Γίλμωρ, παλαιοῦ οἰκογενειακοῦ μας φίλου, ἐνώπιον σοῦ, τῆς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς μου· ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἔσο βεβαία ὅτι θὰ φανῶ ἀτάραχος.

Τὴν ἔβλεπον καὶ ἠκροώμην τοὺς λόγους της ἄφωνος καὶ ἐκπληττομένη. Ἐπὶ τόσα ἔτη, καθ' ἃ ἐζῶμεν ἐν στενῇ οἰκειότητι, ἡ δύναμις ἐκείνη τοῦ χαρακτῆρός της ἔμενε δι' ἐμὲ καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἀκόμη κεκρυμμένη, ἕως ὅτου ὁ ἔρως τὴν ἀπεκάλυψε καὶ τὴν ἀνέπτυξεν.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινε τὴν ἑνδεκάτην, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ εἰσήχθη. Οἱ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς του ἐδείκνυον στενοχωρίαν καὶ ταραχήν, μόλις καταστελλομένην. Ἡ ξηρὰ καὶ ὀξεῖα βῆξ, ἡ βασανίζουσα αὐτὸν κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας διάστημα, ἐφαίνετο διπλασιασθεῖσα. Ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, κατέναντι ἐμοῦ· ἡ Λαύρα ἔμεινε πλησίον μου. Παρετήρουν προσεκτικῶς ἀμφοτέρους καὶ εἶδα ὅτι ὁ ὠχρότερος τῶν δύο ἦτο ἐκεῖνος.

Αἱ ὀλίγαι ἀσήμαντοι λέξεις, δι' ὧν ἤρξατο ἀποτείνων πρὸς ἡμᾶς τὸν λόγον, ἐδείκνυον πόσον μεγάλην προσπάθειαν κατέβαλεν ὅπως διατηρήσῃ τὴν συνήθη τῆς συμπεριφορᾶς του χάριν καὶ ἑτοιμότητα. Ἀλλ' ἡ φωνή του δὲν ἦτο ἐντελῶς εὐσταθής, οὐδ' ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀνήσυχον εὐκινησίαν τῶν βλεμμάτων του. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος βεβαίως τὸ συνῃσθάνθη, διότι διέκοψεν εἰς τὸ μέσον μίαν φράσιν, ἣν εἶχεν ἠρχίσει καὶ δὲν προσεπάθησε οὔτε κἂν νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν του.

Ἐπεκράτησε λοιπὸν μεταξύ μας ἄκρα σιγὴ ἐπί τινας στιγμὰς πρὶν ἡ Λαύρα τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

— Σὶρ Πέρσιβαλ, τῷ εἶπεν, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ ζητήματος ἐνδιαφέροντος ἐπίσης ἀμφοτέρους ἡμᾶς. Ἡ ἀδελφή μου εὑρίσκεται ἐδῶ, διότι ἡ παρουσία της μὲ βοηθεῖ καὶ μ' ἐνθαρρύνει· ἀλλ' οὐδεὶς λόγος ἐξ ὅσων θὰ σᾶς εἴπω μοὶ ὑπηγορεύθη παρ' αὐτῆς· ἐκφράζω τοὺς ἰδικούς μου καὶ ὄχι τοὺς ἰδικούς της διαλογισμούς. Πρὶν προχωρήσω, ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἐννοήσητε καὶ νὰ πεισθῆτε περὶ τούτου.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ προσέκλινεν. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ἐξωτερικὴ ἀταραξία τῆς ἀδελφῆς μου ποσῶς δὲν ἠλλοιώθη· ἡ συμπεριφορά της ἦτο ὅσον ἔνεστιν εὐπρεπής. Ἀμφότεροι ἠτένιζον ἀλλήλους καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοὐλάχιστον, ἐφαίνοντο πρόθυμοι νὰ συνεννοηθῶσιν.

— Ἡ Μαριάννα μοὶ κατέστησε γνωστόν, ἐξηκολούθησεν ἡ Λαύρα, ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχω παρ' ἡμῶν τὴν διάλυσιν τῆς ἀμοιβαίας ἡμῶν συμφωνίας ἤρκει μόνον νὰ τὸ ζητήσω. Ἐπιφορτίζων αὐτὴν νὰ μοὶ μεταβιβάσῃ τὴν διάθεσίν σας ταύτην, σὶρ Πέρσιβαλ, ἐδείχθητε γενναῖος καὶ ἀβροφρονέστατος. Θεωρῶ ἑπομένως δίκαιον νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν πρότασίν σας· ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἐγὼ ὡσαύτως ἔχω δίκαιον δηλοῦσα ὅτι δὲν τὴν ἀποδέχομαι.

Ἡ προσοχὴ ἣν ἐξέφραζεν ἡ μορφὴ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἐνετάθη. Ἐν τούτοις ἔβλεπα ἕνα τῶν ποδῶν του ὑπὸ τὴν τράπεζαν τύπτοντα τὸν τάπητα διὰ κινήματος βραδέως, ἀδιοράτου, διακεκομμένου καὶ ἐπείσθην ὅτι ἡ ἐνδόμυχος ἀνησυχία του δὲν εἶχεν ἐλαττωθῆ.

— Δὲν ἐλησμόνησα, προσέθηκεν ἡ Λαύρα ὅτι πρὶν μὲ τιμήσητε διὰ τῆς περὶ γάμου προτάσεώς σας, ἐζητήσατε τὴν ἄδειαν τοῦ πατρός μου. Καὶ σεῖς ἐπίσης δὲν ἐλησμονήσατε ἴσως ὑπὸ ποίους ὅρους ἐδέχθην τὴν μνηστείαν. Ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς μου ἐπέδρασεν ἡ ἐπιρροὴ καὶ αἱ συμβουλαὶ τοῦ πατρός μου. Ἀφέθην νὰ ὁδηγηθῶ παρὰ τοῦ πατρός μου, διότι αὐτὸν εὗρον πάντοτε ὡς τὸν εἰλικρινέστατον σύμβουλον, ὡς τὸν καλλίστον καὶ φιλοστοργώτατον τῶν φίλων.

Τώρα τὸν ἀπώλεσα· ἡ μνήμη του μόνη μοὶ ἀπομένει· ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ πεποίθησίς μου πρὸς τὸν μὴ ὑπάρχοντα πλέον φίλον μου αὐτὸν καὶ προστάτην μου οὐδόλως ἠλαττώθη. Καὶ νῦν περισσότερον παρά ποτε πιστεύω ὅτι ἐγίνωσκε κάλλιον ἐμοῦ τὸ συμφέρον μου, πιστεύω ὅτι καὶ σήμερον εἰσέτι οἱ πόθοι μου καὶ αἱ ἐλπίδες μου πρέπει νὰ εἶνε κατὰ πάντα σύμφωνοι μὲ τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐλπίδας, ἃς ἐκεῖνος εἶχεν...

Διὰ πρώτην φορὰν παρετήρησα ἐν τῇ φωνῇ της ἐλαφρὸν τρόμον. Οἱ ἀεικίνητοι δάκτυλοί της ἐτέθησαν ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ ἡ χεὶρ της ἔλαβε τὴν ἰδικήν μου. Ἐπί τινας στιγμὰς καὶ πάλιν ἐπεκράτησε σιγή· εἶτα ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Δύναμαι νὰ ἐρωτήσω, εἶπεν, ἂν ἐφάνην ποτὲ ἀνάξιος τῆς πατρικῆς ταύτης ἐμπιστοσύνης ἣν μέχρι τοῦδε ἐθεώρησα ὡς τὴν ἐξοχωτέραν τιμὴν καὶ τὴν μεγαλειτέραν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς μου;

— Οὐδόλως δύναμαι νὰ ψέξω τὴν διαγωγήν σας, ἀπήντησεν ἡ Λαύρα. Προσηνέχθητε ἀείποτε πρὸς ἐμὲ μετ' ἀβροφροσύνης καὶ σεβασμοῦ. Ἐγίνεσθε ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης μου καὶ—τοῦθ' ὅπερ σπουδαιότερον δι' ἐμὲ—τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ πατρός μου, ἐξ ἧς ἡ ἰδική μου πηγάζει. Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐπεζήτουν ἀφορμὴν διὰ νὰ διαλύσω τὴν συμφωνίαν μας καμμίαν τοιαύτην δὲν μοὶ παρέσχετε. Ὅσα εἶπα μέχρι τοῦδε τὰ εἶπον πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐπικυρώσω καὶ ν' ἀναγνωρίσω τὰς πρὸς ὑμᾶς ὑποχρεώσεις μου. Ὁ σεβασμός μου πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας, ὁ σεβασμός μου πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πατρός μου, ὁ σεβασμός μου καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις μου πάντα ταῦτα μοὶ ἀπηγόρευον, ὅπως ἐγὼ πρώτη ἀπ' ἐμαυτῆς μεταβάλω τὸ μεταξὺ ἡμῶν καθεστώς. Ἡ διάλυσις τῆς συμφωνίας μας πρέπει νὰ προέλθῃ ἐξ ὑμῶν καὶ τῇ θελήσει σας, σὶρ Πέρσιβαλ, καὶ ὄχι ἐξ ἐμοῦ!...

Καὶ ἐνῷ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, τὸ κίνημα τοῦ ποδός της, τὸ μαρτυροῦν περὶ τῆς ἐνδομύχου αὐτῆς στενοχωρίας ἔπαυσε διὰ μιᾶς. Ἔκλινε πρὸς τὴν τράπεζαν προτείνουσα τὴν κεφαλὴν μετά τινος κινήματος ὁπωσοῦν ζωηροῦ.

— Νὰ προέλθῃ ἐξ ἐμοῦ καὶ τῇ θελήσει μου!.. ἐπανέλαβεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ· ἀλλὰ τίνα λόγον θὰ εἶχα ἐγὼ διὰ νὰ διαλύσω τὴν συμφωνίαν μας;

Ἤκουσα τὴν ἀναπνοὴν τῆς ἀδελφῆς μου γενομένην ταχυτέραν· ἠσθάνθην τὴν χεῖρά της ψυχράν. Μὲ ὅλα ὅσα μοὶ εἶπεν, ὅτε ἤμεθα μόναι, ἤρχισα νὰ φοβῶμαι περὶ τοῦ θάρρους της. Πλὴν ὁ φόβος μου οὗτος ὑπῆρξεν ἀδικαιολόγητος.

— Ὑπάρχει λόγος τις, τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε εὔκολον νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, ἐπανέλαβεν. Ἐπῆλθεν ἐν ἐμοί, σὶρ Πέρσιβαλ, μεγάλη μεταβολή, μεταβολὴ τόσον σοβαρά, ὥστε δύναται νὰ δικαιολογήσῃ πληρέστατα καὶ ὡς πρὸς ἐμὲ καὶ ὡς πρὸς ὑμᾶς τὴν διάλυσιν τῆς συμφωνίας, ἥτις μᾶς συνδέει.

Ἡ μορφὴ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἐγένετο ἐκ νέου τόσον ὠχρά, ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ χείλη του ἐφάνησαν ἄχροα. Ἀνήγειρε τὸν βραχίονα, ὃν εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ στρέφων ὀλίγον τὴν ἕδραν ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του, εἰς τρόπον ὥστε τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο μόνον κατὰ κρόταφον.

— Ποία μεταβολή; ἠρώτησεν.

Ὁ τόνος δι' οὗ ἐγένετο ἡ ἐρώτησις αὕτη μοὶ ἐφάνη παράχορδος· διεφαίνετο ἐν αὐτῷ συγκίνησις μετὰ βίας καταστελλομένη.

Ἡ ἀδελφή μου ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ βαθμηδὸν τὸ σῶμά της ἔπεσεν ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου μου. Ἠσθάνθην ὅτι ἔτρεμε καὶ ἠθέλησα νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ ἐξηγήσεως, ἥτις ἐφαίνετο τόσον ἀλγεινὴ δι' αὐτήν, λαμβάνουσα ἐγὼ τὸν λόγον. Ἀλλὰ μὲ ἀπέτρεψεν ἐκείνη διὰ κινήματος ἐκφραστικοῦ τῆς χειρός της καὶ στρεφομένη ἐκ νέου πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ, ἐπανέλαβε, χωρὶς ὅμως ν' ἀνυψώσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα:

— Μοὶ εἶπον καὶ τὸ πιστεύω ὅτι ἡ τρυφερωτέρα καὶ ἡ εἰλικρινεστέρα στοργὴ εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ τρέφῃ πρὸς τὸν σύζυγόν της. Ὅτε διὰ πρώτην φορὰν συνηνέσαμεν ἀμφότεροι εἰς τὸ μεταξὺ ἡμῶν συνοικέσιον ἠδυνάμην νὰ ὑποσχεθῶ καὶ τὴν στοργὴν ταύτην ἐάν τις ἐφρόντιζε καὶ ἐπεμελεῖτο, ὅπως τὸ τοιοῦτο αἴσθημα γεννηθῇ ἐν ἐμοί· ἠδύνασθε νὰ τὴν ἀποκτήσητε ἐὰν τοῦτο ἐξηρτᾶτο ἀφ' ὑμῶν. Ἀλλὰ νῦν, ἐπιτρέψατέ μοι καὶ μὴ μὲ ἐπιπλήξητε, νὰ σᾶς ὁμολογήσω, σὶρ Πέρσιβαλ, ὅτι τὸ τοιοῦτο δὲν εἶνε πλέον δυνατόν...

Δάκρυά τινα ἤρχισαν νὰ συναζῶνται εἰς τὰ ὄμματά της καὶ νὰ ῥέωσι διὰ τῶν παρειῶν της, ἐνῷ παύσασα νὰ ὁμιλῇ ἀνέμενε τὴν ἀπάντησίν του.

Ἀλλ' ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν ἀπήντησεν.

Μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀπάντησιν, ἡ χεὶρ ἐφ' ἧς ἠρείδετο ἡ κεφαλή του εἶχε τοσοῦτον ἐκαθῆ ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὥστε τὸ ἀπέκρυπτε σχεδὸν ἐντελῶς καὶ ἄνωθεν τῆς τραπέζης δὲν ἐφαίνετο εἰμὴ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ θώρακός του. Οὐδεὶς τῶν μυώνων του ἐκινεῖτο· οἱ δάκτυλοι, οἱ κρατοῦντες τὸ μέτωπόν του, εἰσεχώρουν βαθέως ἐντὸς τῆς κόμης του. Ἡ στάσις αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐμφαίνῃ καὶ ὀργὴν καὶ λύπην. Ποῖον ἐκ τῶν δύο τούτων αἰσθημάτων ἐνέφαινε; πῶς νὰ δυνηθῶ νὰ τὸ μάθω. Δὲν ἔβλεπον τὴν ἐλαχίστην ῥικίασιν εἰς τὸ σῶμά του, δυναμένην νὰ μὲ διαφωτίσῃ περὶ τούτου, δὲν διέκρινόν τι δυνάμενον νὰ μὲ ὁδηγήσῃ, ὅπως μαντεύσω τοὺς ἀποκρύφους διαλογισμούς του, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἀποφασιστικήν, καθ' ἣν διπλῆ κρίσις ἐπεκρέματο ἐπὶ τοῦ μέλλοντός των.

Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Λαύρας ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ ἐξηγηθῇ.

— Σὶρ Πέρσιβαλ, ἀνέκραξα ἐπεμβαίνουσα μετὰ ζωηρότητος εἰς τὴν συνδιάλεξιν, δὲν ἀπαντᾶτε καθόλου εἰς ὅσα σᾶς εἶπεν ἡ ἀδελφή μου; Καὶ προσέθηκα παραφερομένη ἐκ τοῦ κακοῦ χαρακτῆρός μου: Μετὰ τοιαύτην πλήρη ὁμολογίαν, ἣν οὐδεὶς, νομίζω, εἰς τὴν θέσιν σας εὑρισκόμενος, ἐδικαιοῦτο ν' ἀναμένῃ παρ' αὐτῆς...

Ἡ τελευταία αὕτη τολμηρὰ φράσις τῷ ἤνοιγε τὸν δρόμον δι' οὗ ἂν ἤθελε ἠδύνατο εὐκόλως νὰ διαφύγῃ· ἑπομένως καὶ αὐτὸς ἀμέσως ἐπωφελήθη.

— Δεοποινὶς Χάλκομβ, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε χωρὶς ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα, δι' ἧς ἀπέκρυπτε τὸ πρόσωπόν του, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι οὐδέποτε περὶ τούτου ἤγειρα ἀξίωσιν ἢ προέβαλα δικαίωμά τι...

Δι' ὀλίγων ἁπλουστάτων λέξεων ἠδυνάμην νὰ ἐπαγάγω αὐτὸν εἰς τὸ θέμα, ὅπερ ἐφαίνετο ζητῶν ν' ἀποφύγῃ καὶ ἤδη ἡτοιμαζόμην νὰ λαλήσω, ὅτε ἡ Λαύρα μὲ ἠμπόδισε λαβοῦσα αὐτὴ τὸν λόγον.

— Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι οὐχὶ ἐπὶ ματαίῳ προέβην εἰς τοιαύτην λυπηρὰν ἀποκάλυψιν. Ἐλπίζω ὅτι καὶ μετ' αὐτὴν ἔσομαι ἀξία τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης σας, ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ὅσα ἔχω νὰ νὰ σᾶς εἴπω.

— Παρακαλῶ νὰ εἶσθε βεβαία περὶ τούτου.

Τὴν βραχεῖαν ταύτην ἀπάντησιν ἐπρόφερε μετά τινος ζωηρότητος, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ· ἡ χεὶρ του ἀφῆκε τὸ πρόσωπόν του καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐστράφη δὲ πρὸς ἡμᾶς κατὰ μέτωπον. Οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐπελθοῦσα πρό τινος ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του μεταβολή, εὐθὺς κατέστη πάλιν κύριος ἑαυτοῦ. Εἰς τὴν μορφήν του ἄλλο τι δὲν ἐφαίνετο νῦν, εἰμὴ ἄκρα προσοχὴ καὶ ζωηρὰ περιεργία ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους, οὓς ἔμελλε νὰ τῷ εἴπῃ ἡ ἀδελφή μου.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς πείσω, ἐξηκολούθησεν αὕτη, ὅτι κανὲν αἴτιον ἐγωϊσμοῦ δὲν ὑπηγόρευε τοὺς λόγους μου. Ἐὰν μεθ' ὅσα ἠκούσατε ἐκ τῶν χειλέων μου ἀρνῆσθε νὰ μὲ νυμφευθῆτε, δὲν θὰ μὲ ἴδητε νυμφευομένην ἄλλον ἄνδρα. Θὰ μοὶ δώσητε μόνον τὸ δικαίωμα νὰ διανύσω τὴν ζωήν μου ἄγαμος, ἔχουσα σταθερὰν περὶ τούτου ἀπόφασιν. Τὸ σφάλμα οὕτινος ὑπῆρξα ἔνοχος ἀπέναντι ὑμῶν ἐτελέσθη κρυφίως εἰς τοὺς λογισμούς μου καὶ οὐδέποτε ὑπερέβη τὸ ὅριον τοῦτο. Οὔτε μία κἂν λέξις ἀντήλλαγη...—Καὶ ἐδίσταση ἐπ' ὀλίγον, μὴ γινώσκουσα ὁποίαν ἔκφρασιν νὰ μεταχειρισθῇ· ἐδίσταζε πιεζομένη ὑπὸ παροδικῆς ταραχῆς, τὴν ὁποίαν ἀδύνατον ἦτο νὰ ἴδῃ τις ἄνευ λυπηρᾶς συγκινήσεως—οὔτε μία κἂν λέξις ἀντήλλαγη, ἐπανέλαβεν ἀποφασιστικῶς, μεταξὺ τοῦ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ὑπαινίσσομαι διὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιόν σας, ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα πιθανῶς ἔτρεφον ἐγὼ πρὸς αὐτὸν ἢ ἀφιέρωσεν ἐκεῖνος πρὸς ἐμέ. Οὔτε μία λέξις θ' ἀνταλλαγῇ περὶ τούτου καὶ εἰς τὸ ἑξῆς. Δὲν ὑπάρχει πιθανότης καμμία ὅτι ἐγὼ καὶ αὐτὸς θὰ συναντηθῶμεν πλέον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσητε τοὺς λόγους μου, διότι εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, σὶρ Πέρσιβαλ. Ἐνόμισα ὅτι εἶχον καθῆκον

νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν ταύτην πρὸς τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου, ὅσον ἐπώδυνος καὶ ἂν μοὶ ἦτο αὕτη. Ἀναμένω ἐκ τῆς ὑμετέρας γενναιοφροσύνης τὴν συγγνώμην καὶ παραδίδω τὸ ἀπόκρυφόν μου εἰς τὴν αὐστηρὰν φύλαξιν τῆς τιμιότητός σας.

— Ἡ διπλῆ αὕτη ἐμπιστοσύνη εἶνε δι' ἐμὲ ἱερὰ καὶ ὁρκίζομαι νὰ φανῶ ἄξιος...

Ἀφοῦ ἀπήντησε τοιουτοτρόπως ἐσίγησε καὶ ἀνυψώσας τὸ βλέμμα πρὸς αὐτὴν ἔστη ἀναμένων ὅ,τι εἶχεν ἀκόμη νὰ τῷ εἴπῃ.

— Ἐτελείωσα, εἶπεν ἡ Λαύρα ἀτάραχος. Ἔχετε νῦν λόγους πλέον ἢ ἀρκετούς, ὅπως θεωρήσητε νόμιμον καὶ φυσικὴν τὴν παράβασιν τῆς ὑποχρεώσεώς σας.

— Ἔχω, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, λόγους πλέον ἢ ἀρκετούς, ὅπως τὴν διατηρήσω καὶ ἀφιερώσω εἰς αὐτὴν ὅλην μου τὴν ζωήν....

Καὶ ἠγέρθη λέγων ταῦτα ποιήσας βήματά τινα πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον, ὅπου ἐκαθήμεθα.

Ἡ Λαύρα ἠγέρθη ἀποτόμως ὀρθία καὶ ἡ ἔκπληξις ἀπέσπασεν ἐκ τῶν χειλέων της ἀσθενῆ κραυγήν. Πᾶσα λέξις, ἣν εἶχε προφέρει, ἀπεκάλυπτε τὴν ἀγνότητά της, τὴν ἐντελῆ εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρός της πρὸς ἄνδρα γινώσκοντα καλῶς νὰ ἐκτιμᾷ τὴν πολύτιμον ἀξίαν γυναικὸς ἁγνῆς καὶ εἰλικρινοῦς. Οὕτως ἡ εὐγένεια τῆς διαγωγῆς της ἐξεμηδένισε τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην πάσας τὰς ἐλπίδας, ἃς εἶχε στηρίξει ἐπὶ τῶν ἀποκαλύψεων, εἰς ἃς ἀπεφάσισε νὰ προβῇ, τρέφουσα κρυφίως τὴν ἐλπίδα ὅτι ἔμελλον αὐταὶ νὰ τὴν ἀπαλλάξωσι τῆς ὑποχρεώσεώς της. Αὐτὸ ἐφοβούμην ἐξ ἀρχῆς καὶ θὰ ἐμπόδιζον, ἂν εἶχον τὴν ἐλαχίστην πιθανότητα, ὅτι θὰ ἐπετύγχανον. Καὶ τότε ἀκόμη, ἂν καὶ τὸ κακὸν εἶχεν ἤδη γείνει, ἀνέμενον καραδοκοῦσα μίαν ἀφορμήν, μίαν λέξιν μόνην τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ παρέχουσάν μοι τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως καταστήσω τὴν θέσιν του δυσκολωτέραν.

— Μοὶ δίδετε τὸ δικαίωμα, δεσποινὶς Φαίρλη, ἐξηκολούθησεν οὗτος ν' ἀποποιηθῶ νὰ γείνω σύζυγός σας; Ἀλλὰ δὲν εἶμαι τόσον ἐντελῶς ἀναίσθητος, ὥστε νὰ στερηθῶ γυναικός, ἥτις περιποιεῖ τιμὴν καὶ εἶνε τὸ σέμνωμα ἀληθῶς τοῦ φύλου της.

Ὡμίλει μὲ τόσην θερμότητα, μὲ τόσον πάθος ἐνθουσιῶδες, μὲ τόσην ἀβροφροσύνην, ὥστε ἡ Λαύρα ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν ἐρυθριῶσα καὶ προσέβλεψεν αὐτόν, ἐμψυχουμένη αἴφνης ὑπὸ νέου θάρρους.

— Ὄχι, εἶπε μετὰ σταθερότητος. Ἀπεναντίας προξενεῖ αἰσχύνην εἰς τὸ φῦλόν της, ἂν παραδίδηται μὲν ὡς γυνή, χωρὶς ν' ἀποφέρῃ ταυτοχρόνως τὸν ἔρωτά της.

— Καὶ δὲν εἶνε δυνατόν, ἠρώτησεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸ μέλλον τὸν ἔρωτα τοῦτον πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις θ' ἀφιέρωνε τὴν ζωήν του ὁλόκληρον διὰ νὰ καταστῇ ἄξιος αὐτοῦ;

— Οὐδέποτε! ἀπήντησεν. Ἐὰν ἐπιμένητε εἰς τὴν διατήρησιν τῆς συμφωνίας μας, δύναμαι, σὶρ Πέρσιβαλ, νὰ εἶμαι σύζυγος πιστὴ καὶ εἰλικρινής. Γνωρίζω ὅμως καλῶς τὴν καρδίαν μου καὶ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε θ' ἀπολαύσητε τοῦ ἔρωτος τῆς συζύγου σας!

Καὶ ἐνῷ ἐπρόφερε τὰς θαρραλέας ταύτας λέξεις, τόσον ἀπαστράπτουσα καὶ γοητευτικὴ ἦτο ἡ καλλονή της, ὥστε οὐδεὶς θνητὸς θὰ ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπίδρασίν της. Ἀνεζήτουν πάσῃ δυνάμει νὰ εὕρω ἔλλειψίν τινα, ἄδικόν τι τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ὅπως τὸ ἐπιρρίψω κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ παρὰ πάσας τὰς προσπαθείας μου, πάντα τὰ γυναικεῖά μου ὁρμέμφυτα μὲ ἠνάγκαζον νὰ αἰσθάνωμαι οἶκτον ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Δέχομαι εὐγνωμόνως, εἶπε, τὴν ἀλήθειαν ἣν μοὶ ὁμολογεῖτε, τὴν πίστιν ἣν μοὶ ὑπόσχεσθε. Τὸ ὀλιγώτερον, τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ μοὶ προσφέρητε σεῖς, ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ δι' ἐμὲ ὅλα ὅσα ἠδυνάμην νὰ τύχω παρ' οἵας δήποτε ἄλλης γυναικὸς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἀκόμη ἡ Λαύρα ἐκράτει μίαν τῶν χειρῶν μου· ἡ δεξιά της κατέπιπτεν ἀδρανὴς παρὰ τὸ πλευρόν της. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ λαβὼν αὐτὴν τὴν ἔφερεν ἠρέμα εἰς τὰ χείλη του, ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς ἀσπασμὸν διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων, προσέκλινεν ἐνώπιόν μου καὶ μετὰ ἤθους εὐγενεστάτου ἐξῆλθε σιωπηλὸς ἐκ τοῦ δωματίου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἡ Λαύρα ἔστη ἄφωνος καὶ ἀκίνητος καθημένη πλησίον μου, ψυχρά, ἀτάραχος, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον χαμαί. Ἐννόησα ὅτι οὐδὲν θὰ εἶχον ἀποτέλεσμα οἱ ἀνωφελεῖς λόγοι καὶ περιβάλλουσα τὴν ὀσφύν της διὰ τοῦ βραχίονός μου τὴν ἔθλιψα ἐν σιγῇ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἐμείναμεν εἰς τοιαύτην θέσιν ἐπί τινας στιγμάς, αἵτινες μοὶ ἐφάνησαν μακρόταται καὶ ὀδυνηραὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε διὰ νὰ ἐξέλθω τῆς δυσαρέστου ἐκείνης θέσεως καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ προκαλέσω μεταβολήν τινα οἱανδήποτε, τῇ ἀπέτεινα μετὰ στοργῆς τὸν λόγον.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς μου ἐφάνη ἀνακαλῶν αὐτὴν εἰς συναίσθησιν· ἀποσπωμένη τῆς ἀγκάλης μου ὠρθώθη αἴφνης.

— Πρέπει νὰ ὑποταγῶμεν, Μαριάννα, εἶπεν, ὅπως καλλίτερον μᾶς εἶνε δυνατόν. Ὁ βίος, ὅστις ἄρχεται ἀπὸ τοῦδε, ἔχει τὰ λυπηρά του καθήκοντα. Ἓν ἐξ αὐτῶν μοὶ ἐπιβάλλεται ἀπὸ σήμερον.

Καὶ εἰποῦσα ταῦτα προὐχώρησε πρὸς τραπέζιόν τι, κείμενον παρὰ τὸ παράθυρον, ἐφ' οὗ ἔκειντο τὰ ἐργαλεῖα τῆς ἰχνογραφίας, τὰ ἐσύναξε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, τὰ ἀπέθηκεν ἐντὸς μικροῦ συρταρίου τοῦ τραπεζίου, παρὰ τὸ ὁποῖον εἰργάζετο καὶ τὰ ἔκλεισε παραδίδουσά μοι τὴν κλεῖδα.

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶ παντὸς ἀντικειμένου ἀνακαλοῦντος ἐκεῖνον εἰς τὴν μνήμην μου. Φύλαξε αὐτὸ τὸ κλειδίον ὅπου θέλεις, προσέθηκεν· ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ τὸ ζητήσω ποτέ.

Πρὶν δὲ προφθάσω νὰ προφέρω λέξιν διηυθύνθη πρὸς τὴν βιβλιοθήκην της καὶ ἀπέσυρεν ἐξ αὐτῆς τὸ λεύκωμα, τὸ περιέχον τὰς ἰχνογραφίας τοῦ Βάλτερ Χαρτράϊτ. Μετὰ στιγμήν τινα δισταγμοῦ, καθ' ἣν ὁ τόμος ἔμενεν εἰς τὰς χεῖράς της, αἵτινες ἐφαίνοντο σφίγγουσαι αὐτὸν μετὰ τρυφερᾶς στοργῆς, τὸν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη της καὶ ἀπέθηκεν ἐπ' αὐτοῦ φλογερὸν ἀσπασμόν.

— Ὦ Λαύρα!.. Λαύρα! ἀνέκραξα, ὄχι ὅπως ἐπιπλήξω αὐτὴν καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης πικρίας, ἀλλ' αἰσθανομένη πολλὴν θλῖψιν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ταύτην διηρμήνευεν ἡ ἀσθενὴς κραυγή μου.

— Εἶνε ἡ τελευταία φορά, Μαριάννα! μοὶ εἶπε πρὸς δικαιολογίαν της· τὸ ἀποχαιρετῶ διὰ παντὸς αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Καὶ ἀπέθηκε τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἀκολούθως ἀπέσυρε τὸ κτένιον, ὅπερ συνεῖχε τὴν κόμην της. Οἱ χρυσοῖ βόστρυχοί της κατέπεσαν ἀφθόνως ἐπὶ τῶν ὤμων της καὶ διεσπάρησαν περὶ τὸ σῶμά της κατερχόμενοι μέχρι γονάτων. Ἀπεχώρισε μακρὸν καὶ λεπτὸν βόστρυχον καὶ ἀπέκοψεν αὐτὸν ἰδιοχείρως· ἀκολούθως ἔδωκεν εἰς αὐτὸν σχῆμα δακτυλιδίου καὶ τὸν προσήρμοσε μετὰ προσοχῆς διὰ καρφιδῶν ἐπὶ τῆς πρώτης ἀγράφου σελίδος τοῦ λευκώματος.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ ἔργον τοῦτο ἡ ἀδελφή μου, ἔκλεισεν ἐν τάχει τὸ βιβλίον καὶ παραδίδουσα αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς μου:

— Θὰ τοῦ γράψῃς, μοὶ εἶπε, καὶ ἐνόσῳ εἶμαι ζῶσα, ὁσάκις σὲ ἐρωτᾷ περὶ ἐμοῦ θὰ τῷ ἀπαντᾷς ὅτι εἶμαι καλὰ καὶ οὐδέποτε θὰ τῷ κάμῃς λόγον περὶ τῶν συμφορῶν μου. Καμμία θλῖψις, Μαριάννα, καμμία ὀδύνη δὲν θέλω νὰ προέλθῃ εἰς αὐτὸν ἐξ αἰτίας μου. Ἐὰν τυχὸν ἀποθάνω πρὸ αὐτοῦ, ὑποσχέθητί μου ὅτι θὰ τοῦ παραδώσῃς αὐτὸ τὸ λεύκωμα, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται ὁμοῦ αἱ ἰχνογραφίαι του καὶ ὁ βόστρυχος ἐκ τῆς κόμης μου. Ὅταν ἀποθάνω, δὲν πειράζει ἂν τῷ εἴπῃς ὅτι ἐγὼ ἰδιοχείρως τὰ ἐτοποθέτησα. Καὶ νὰ τοῦ εἴπῃς πρὸς τούτοις, Μαριάννα, ἐξ ὀνόματός μου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ δηνηθῶ νὰ τῷ εἴπω διὰ ζώσης, ὅτι πολὺ τὸν ἠγάπησα...

Καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλόν μου διὰ τῶν βραχιόνων της, ψιθυρίσασα τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις εἰς τὸ οὖς μου, δεικνύουσα τόσην περιπαθῆ χαράν, καθὼς τὰς ἐπρόφερεν, ὥστε ἡ καρδία μου βαθύτατα συνεκινήθη. Ἡ μακρὰ καὶ ἐγκρατὴς ἀντίστασις, ἣν εἶχεν ἐπιβάλει εἰς τὸ αἴσθημά της ὑπεχώρησεν ἀπέναντι τῆς πρώτης ταύτης ὁρμῆς τοῦ πάθους της, ἥτις ἔμελλε νὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία. Ἀπεσπάσθη ἐκ νέου ἐκ τῆς ἀγκάλης μου βιαίως μετὰ νευρικῆς ταραχῆς καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μετὰ παροξυσμοῦ λυγμῶν καὶ θρήνων, ἐνῷ τὸ σῶμά της ἔτρεμεν ὅλον σπαρακτικῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Προσεπάθησα εἰς μάτην νὰ τὴν πραΰνω, νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ συνέλθῃ· οὔτε οἱ παρήγοροι λόγοι μου, οὔτε αἱ παρατηρήσεις μου ἐνεποίουν εἰς αὐτὴν ἐντύπωσίν τινα.

Οὕτω παρῆλθε ταχεῖα καὶ θλιβερὰ δι'

ἡμᾶς ἡ ἀξιομνημόνευτος ἐκείνη ἡμέρα. Ὅταν ἡ νευρικὴ ἔξαψις βαθμηδὸν ἐκόπασεν, ἡ ἀδελφή μου εὑρίσκετο πολὺ ἐξηντλημένη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ. Περιέπεσεν εἰς εἶδός τι ληθάργου, διακρέσαντος ἐπὶ ἓν μέρος τοῦ ἀπογεύματος ἔλαβον τὸν τόμον τῶν ἰχνογραφιῶν διὰ νὰ μὴ τὸν ἴδῃ πλησίον της ὅτε ἤθελεν ἐξυπνήσει. Ὅτε ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεζήτησε τοὺς ἰδικούς μου, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ψυχική μου κατάστασις, ἡ μορφή μου ἐδείκνυεν ἀταραξίαν. Οὔτε λέξιν ἀντηλλάξαμεν, ἀναφερομένην εἰς τὴν λυπηρὰν συνδιάλεξιν τῆς πρωΐας. Καμμία ἐξ ἡμῶν δὲν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν περὶ τοῦ Βάλτερ Χαρτράϊτ κατὰ τὸ ἐπίλοιπον διάστημα τῆς ἡμέρας.

10 Νοεμβρίου. Εὑροῦσα αὐτὴν σήμερον τὴν πρωΐαν ἐντελῶς ἀτάραχον, ἀνεκίνησα τὸ ζήτημα τῶν λυπηρῶν συμβάντων τῆς χθὲς πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τὴν ἱκετεύσω νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ὁμιλήσω ἐγὼ πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ἢ πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη, πρὸς τοὺς ὁποίους ἠδυνάμην νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον καὶ ἀκριβέστερον αὐτῆς, ὡς πρὸς τὸ ἀτυχὲς συνοικέσιον. Μετὰ τρυφερότητος, πλὴν ἀποφασιστικῶς ἡ ἀδελφή μου μοὶ ἀπηγόρευσε πᾶν διάβημα.

— Χθὲς ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἀποφάσεως, μοὶ εἶπε, καὶ χθὲς πράγματι ἐξηνέχθη αὕτη. Ὥστε δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μετὰ μεσημβρίαν μοὶ ὡμίλησε περὶ τῶν συμβάντων ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Λαύρας. Ἡ ἄμετρος ἐμπιστοσύνη ἣν ἔδειξε πρὸς αὐτόν, ὡς μὲ διεβεβαίωσε, τόσον τὸν ἔπεισε περὶ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς πλήρους εὐθύτητος τοῦ χαρακτῆρός της, ὥστε οὐδέποτε ἤθελε δώσει εἰς τὴν Λαύραν τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν δυσαρεσκείας διὰ ζηλοτυπίας, ἀναξίας αὐτῆς, εἴτε διαρκούσης τῆς διαμονῆς του ἐν τῷ πύργῳ εἴτε μετὰ ταῦτα. Ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς δυσηρεστεῖτο, διότι ἡ κακὴ σύμπτωσις τοῦ ἀναφυέντος ἐκείνου πρὸς ἄλλον ἐρωτικοῦ αἰσθήματος τὸν ἐμπόδιζε νὰ κατακτήσῃ βαθμηδὸν τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν στοργὴν τῆς μνηστῆς του, εἶχεν ἀφ' ἑτέρου πλήρη πεποίθησιν, ὅτι τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τὸ ἄγνωστον καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκόμη, ὅστις ἦτο τὸ ἀντικείμενον, δὲν θ' ἀπεκαλύπτετό ποτε εἰς τὸ μέλλον, οἱοιδήποτε καὶ ἂν ἤθελον ἐπέλθει μεταβολαὶ εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις. Εἶχε περὶ τούτου ἀπόλυτον πεποίθησιν, ἡ καλλιτέρα δὲ περὶ τούτου ἀπόδειξις ἦτο, ὡς μὲ διεβεβαίου, τὸ ὅτι δὲν ἐνδιεφέρετο ποσῶς νὰ μάθῃ οὔτε πόθεν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος αἴσθημα ἔσχεν ἀρχήν, οὔτε τὸ ἄτομον τὸ προκαλέσαν αὐτό. Ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτοῦ πρὸς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη εἶνε τόσον πλήρης, ὥστε εὑρίσκεται εὐχαριστημένος ἐξ ὅσων ἔκρινε πρέπον ἐκείνη νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ καὶ δὲν ἠσθάνετο πράγματι καμμίαν ἀμφιβολίαν, ἐφ' ἧς νὰ ἐπιθυμῇ ἐξηγήσεις καὶ ἐκμυστηρεύσεις πληρεστέρας.

Ἐσιώπησε μετὰ τοιαύτην δήλωσιν καὶ μὲ προσέβλεψεν ἀτενῶς. Εἶχον συνείδησιν τῆς ἀδικαιολογήτου προκαταλήψεως, ἣν ἠσθανόμην κατ' αὐτοῦ, πρὸς δὲ ὑπώπτευον — εἰ καὶ ἐνδομύχως δὲν εὕρισκον δικαίαν τὴν ὑποψίαν ταύτην — ὅτι ὑπελόγιζεν αὐτὸς ν' ἀπαντήσω ἀκουσίως εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἃς διετείνετο ὅτι δὲν ἐπεθύμει ν' ἀποτείνῃ. Ἐταράχθην κἄπως ὡς ἐκ τοῦ μέρους ὅπερ ὑπεκρινόμην, ἀλλ' ἠρνήθην νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ὁδόν, ἣν ἐκεῖνος ἐπιτηδείως μοὶ ἤνοιγεν. Ταυτοχρόνως ὅμως εἶχον ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀπολέσω οἱανδήποτε, ὅσον ἐλαχίστη καὶ ἂν ἦτο, εὐκαιρίαν, ὅπως συνηγορήσω ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῆς Λαύρας καὶ τολμηρῶς ἐξέφρασα πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ τὴν λύπην μου, διότι ἡ γενναιοφροσύνη του δὲν προέβη ἐπὶ πλέον, παρακινοῦσα αὐτὸν νὰ διαρρήξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν δεσμὸν τῆς ὑποχρεώσεως, ὃν ἐσεβάσθη ἡ ἀδελφή μου.

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο μὲ ἀφώπλισε διὰ τῆς συνήθους τακτικῆς του, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ φαίνηται καθόλου ἐπιχειρῶν νὰ δικαιολογηθῇ. Ἠρκεῖτο παρακαλῶν με, ὡς ἔλεγε, νὰ μὴ λησμονήσω τὴν ὑφισταμένην διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἐλευθερίας ἣν κατέλιπεν εἰς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη νὰ μὴ τὸν δεχθῇ ὡς σύζυγον καὶ τῆς βίας ἣν θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐξασκήσῃ ἐφ' ἑαυτοῦ, ὅπως παραιτηθῇ οἰκειοθελῶς τῶν ἀξιώσεών του, βίας ἣν δὲν ἦτο δίκαιον ν' ἀπαιτῶσι παρ' αὐτοῦ, ὡς ἰσοδυναμοῦσαν μὲ τὴν αὐτοχειρίαν ὅλων τῶν ἐλπίδων του. Διὰ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῆς ἡ ἀδελφή μου ἐκράτυνε τὴν προτεραίαν, τὸ ἀδιάσειστον αἴσθημα τῆς στοργῆς καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ὅπερ ἠσθάνετο πρὸς αὐτὴν πρὸ δύο ἤδη ἐτῶν, ὥστε τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ κατανικήσῃ τὰ αἰσθήματα ταῦτα γενόμενα τοσοῦτον ἰσχυρά. Ἠδυνάμην κάλλιστα νὰ τὸν μεμφθῶ ἐπὶ ἀσθενείᾳ χαρακτῆρος, ἐπὶ ἐγωϊσμῷ, ἐπὶ ἀναισθησίᾳ προσέτι ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα ἣν ἠγάπα μετὰ τοιαύτης λατρείας· αὐτὸς θὰ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν ὑποφέρων ὅσον τὸ δυνατὸν τὸ βάρος τῆς αὐστηρᾶς ταύτης κρίσεως. Ἓν μόνον μὲ παρεκάλει νὰ ἐξετάσω, ἂν τὸ μέλλον τῆς ἀδελφῆς μου ἀπομενούσης μόνης εἰς τὸν κόσμον, παλαιούσης κατ' ἀτυχοῦς ἔρωτος, ὃν δὲν ἠδύνατο φανερὰ νὰ ὁμολογήσῃ, παρεῖχεν εἰς αὐτὴν ἐλπίδας καλλιτέρας ἢ τὸ νὰ συγκατατεθῇ νὰ γείνῃ σύζυγος ἀνδρὸς διατεθειμένου νὰ σέβηται καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ πατῶσιν οἱ πόδες της. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ὅσον δύσκολον καὶ ἂν ἦτο, ἦτο ὅμως πάντοτε δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ μεταβολή τις ἐπὶ τὰ κρείττω. Ἐνῷ ἐν τῇ πρώτῃ, κατὰ τὸ λέγειν αὐτῆς τῆς ἰδίας ἀδελφῆς μου, καμμία τοιαύτη ἐλπὶς δὲν ὑπῆρχεν.

Τῷ ἀπήντησα ὑπείκουσα μᾶλλον εἰς τὸ γυναικεῖόν μου ὁρμέμφυτον ἢ ἔχουσα νὰ εἴπω εἰς αὐτὸν ὁριστικόν τι, καθότι ἦτο δυστυχῶς προφανὲς ὅτι ἡ αἵρεσις, ἐν ᾗ εὑρέθη ἀφ' ἑαυτῆς ἡ ἀδελφή μου, κατέλειπεν εἰς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ἐλευθερίαν ἀποφάσεως καὶ ὅτι οὗτος ἐπωφελήθη τοῦ περιεχομένου αὐτῷ ἐπικερδοῦς δικαιώματος. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπήντων πρὸς αὐτὸν ἐννόουν κάλλιστα τοῦτο καὶ νῦν ἐπίσης ὅτε εἶμαι μόνη καὶ χαράττω τὰς παρούσας γραμμὰς εἶμαι πληρέστατα πεπεισμένη. Μία ἐλπὶς μοὶ ἀπομένει ὅτι αὐτὸς οὕτω φερόμενος ὑπείκει πράγματι, καθὰ διαβεβαιοῖ, εἰς τὴν ἀκατανίκητον ὁρμὴν τοῦ πρὸς τὴν Λαύραν ἔρωτός του.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργώ.]

(Ὅρα προηγούμενον φύλλον).

— Τῷ εἶπον τὴν καλὴν ἑσπέραν, ἀπήντησεν ὁ Σαὶν-Λύκ.

— Ἀ! ἆ! αὐτὸ μόνον; ὑπετραύλισεν ὁ βασιλεύς.

Ὁ Σαὶν-Λὺκ ἐννόησεν, ὅτι ἔπραξε μωρίαν.

— Τῷ εἶπον καλὴν ἑσπέραν, ἐπανέλαβε, προσθέσας, ὅτι θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ τῷ εἴπω καὶ καλὴν ἡμέραν.

— Ἔχει καλῶς! ἀπεκρίθη ὁ βασιλεύς, τὸ περιέμενον, κακὴ κεφαλή.

— Παρακαλῶ ὅμως τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ τηρήσῃ ἐχεμυθίαν, προσέθεσεν ὁ Σαὶν-Λὺκ χαμηλοφώνως.

— Ὦ! εἶπεν ὁ βασιλεύς, δὲν τὸ εἶπον, ἵνα ἐνοχληθῇς. Βεβαίως, ἐὰν ἠδύνασο νὰ τὸν ξεμπερδεύσῃς, χωρὶς νὰ λάβῃς οὔτε ἀμυχήν....

Οἱ εὐνοούμενοι ἀντήλλαξαν πρὸς ἀλλήλους βλέμμα, τὸ ὁποῖον ὁ Ἑρρῖκος Γ' προσεποιήθη, ὅτι δὲν παρετήρησε.

— Διότι ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεύς, ὁ ἀνόητος ἔχει τόσην αὐθάδειαν...

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ. Ἀλλ' ὅμως ἡμέραν τινὰ ἐστὲ ἥσυχος, Μεγαλειότατε, *θὰ εὑρῇ τὸν μάστορή του.*

— Αἴ! εἶπεν ὁ βασιλεύς, σείων τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, παίζει καλὸν σπαθί! Προτιμώτερον νὰ τὸν ἐδάγκανε κανὲν λυσσασμένον σκυλί. Τοιουτοτρόπως, θ' ἀπηλλαττόμεθα αὐτοῦ εὐκολώτατα.

Ἔρριψε δὲ βλοσυρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Βουσύ, ὅστις, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν τριῶν φίλων του, περιήρχετο τὴν αἴθουσαν, ὠθῶν καὶ σκώπτων τοὺς μᾶλλον ἐχθρικῶς πρὸς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιοῦ διακειμένους καὶ ἑπομένως στενοὺς φίλους τοῦ βασιλέως.

— Αἴ, αἴ, κὺρ Βουσύ, μὴ κακομεταχειρίζεσθε τόσον τοὺς ἀγαπητούς μοι εὐγενεῖς, ἀνέκραξεν ὁ Σχικώ, διότι, ὅσον καὶ ἂν εἶμαι βασιλεύς, σύρω τὸ ξίφος μου ὡς πραγματικὸς γελωτοποιός.

— Ἀ, τὸν τρελλόν! ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρῖκος· τῇ ἀληθείᾳ ἐννοεῖ κάλλιστα τὰ πράγματα.

— Μεγαλειότατε, ἐὰν ὁ Σχικὼ ἐξακολουθήσῃ τὰς τοιαύτας ἀστειότητας, θὰ τὸν τιμωρήσω, εἶπεν ὁ Μωζιρόν.

— Μὴ ἀναμιγνύεσαι, Μωζιρόν· ὁ Σχικὼ εἶναι εὐγενὴς καὶ πολὺ εὐαίσθητος εἰς

τὰ ζητήματα τῆς τιμῆς. Ἄλλως, δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ μᾶλλον ἀξιοτιμώρητος, διότι δὲν εἶναι καὶ ὁ αὐθαδέστερος.

Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς φράσεως ταύτης δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, ἑπομένως, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Κουέλου, συνελθόντες εἰς τὸ κενὸν παραθύρου οἱ Μωζιρόν, Σχομβέργ, δ' Ὦ καὶ δ' Ἐπερνὼν συνδιεσκέπτοντο μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐντὸς τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Βουσύ.

Οὗτος, παρατηρήσας τὸν ὅμιλον τῶν συνδιασκεπτομένων, ἐπείσθη, ὅτι προὔκειτο περὶ αὐτοῦ. Ἐνῷ δ' ἔμελλε νὰ διέλθῃ τὴν τελευταίαν αἴθουσαν, ἡ ἐν αὐτῇ εὑρισκομένη κυρία Σαὶν-Λύκ, ὑπείκουσα εἰς νεῦμα τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖον παρηκολούθει πάντοτε διὰ τοῦ βλέμματος, σπεύσασα, ἔφραξε τὴν δίοδον εἰς τὸν ἀπερχόμενον εὐνοούμενον τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ.

— Ὦ! κύριε δὲ Βουσύ, εἶπεν αὐτῷ, πόσον θόρυβον ἤγειρεν ᾠδή τις, τὴν ὁποίαν ἐγράψατε, ὡς βεβαιοῦται....

— Κατὰ τοῦ βασιλέως, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὄχι· ἀλλὰ πρὸς τιμὴν τῆς βασιλίσσης. Ἀπαγγείλατέ μοι αὐτήν, σᾶς παρακαλῶ.

— Εὐχαρίστως, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ.

Προτείνας δὲ τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν κυρίαν Σαὶν-Λύκ, ἀπεμακρύνθη μετ' αὐτῆς, ἀπαγγέλλων τὴν ᾠδήν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ Σαὶν-Λὺκ εἶχε πλησιάσει ἀθορύβως τοὺς εὐνοουμένους τοῦ βασιλέως καὶ ἤκουσε τὸν Κουέλον νὰ λέγῃ:

— Δὲν θὰ εἶναι δύσκολον νὰ τὸ θηρεύσωμεν τὸ ζῶον. Λοιπόν, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μεγάρου Τουρνέλ, πλησίον τῆς πύλης *Ἁγίου Ἀντωνίου*, ἀπέναντι τοῦ μεγάρου Σαὶν-Πώλ.

— Μὲ ἕνα ὑπηρέτην ἕκαστος; ἠρώτησεν ὁ δ' Ἐπερνών.

— Ὄχι, Νογαρέτε, ὄχι, εἶπεν ὁ Κουέλος, ἂς εἴμεθα μόνοι, ἂς μὴ γνωρίζῃ ἄλλος τὸ μυστικόν μας καὶ ἂς τελειώσωμεν μόνοι τὸ ἔργόν μας. Εἶναι ἀληθές, ὅτι μισῶ αὐτὸν ὑπερβολικῶς, πλὴν θὰ ἠσχυνόμην νὰ ἐγγίσῃ αὐτὸν ἡ ῥάβδος ὑπηρέτου, διότι εἶναι καλὸς εὐγενής.

— Καὶ οἱ ἐξ ὁμοῦ θὰ ἐξέλθωμεν; ἠρώτησεν ὁ Μωζιρόν.

— Πέντε καὶ ὄχι ἕξ, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν-Λύκ.

— Ἄ! εἶναι ἀληθές, ἐλησμονήσαμεν ὅτι εἶχες νυμφευθῆ, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Τῷ ὄντι, ἐπανέλαβεν ὁ δ' Ω, εἶναι δίκαιον νὰ μείνῃ ὁ καϋμένος ὁ Σαὶν-Λὺκ μετὰ τῆς γυναικός του τοὐλάχιστον τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου του.

— Δὲν τὸ ἐπετύχατε, κύριοι, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ, δὲν μὲ κρατεῖ ἡ σύζυγός μου, μολονότι θὰ συμφωνῆτε ὅτι τὸ ἀξίζει, ἀλλ' ὁ βασιλεύς.

— Πῶς, ὁ βασιλεύς;

— Ναί, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, θέλει νὰ Τὴν συνοδεύσω εἰς τὸ Λοῦβρον.

Οἱ νεανίαι παρετήρησαν αὐτὸν μετὰ μειδιάματος, τοῦ ὁποίου τὴν ἔννοιαν μάτην ἀνεζήτησεν ὁ Σαὶν-Λύκ.

— Τί θέλεις; εἶπεν αὐτῷ ὁ Κουέλος, ὁ βασιλεὺς τόσον σὲ ἀγαπᾷ, ὥστε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δύναται νὰ μείνῃ ἄνευ σοῦ.

— Ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ Σαὶν-Λύκ, προσέθεσεν ὁ Σχομβέργ. Ἂς ἀφήσωμεν αὐτὸν εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Αἴ! τὸ θήραμα εἶναι ἐπικίνδυνον, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνόν.

— Μπᾶ! ἀπήντησεν ὁ Κουέλος· ἂς μὲ θέσωσιν ἀπέναντι αὐτοῦ μὲ μίαν λόγχην καὶ ὑπόσχομαι νὰ τὸ καταβάλω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ βασιλέως, καλοῦντος τὸν Σαὶν-Λύκ.

— Κύριοι, εἶπεν οὗτος, τὸ ἀκούετε, μὲ καλεῖ ὁ βασιλεύς· καλὸν κυνήγι καὶ σᾶς ἐπαναβλέπω.

Ἀπεμακρύνθη δὲ παραχρῆμα. Πλήν, ἀντὶ νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ βασιλεῖ, διεισέδυσε κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, καλυπτομένων εἰσέτι ὑπὸ πλήθους χορευτῶν καὶ θεατῶν καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη ἤγγιζεν ὁ Βουσύ, κρατούμενος ὑπὸ τῆς ὡραίας νύμφης, ἥτις, κατὰ πάντα τρόπον, ἐβράδυνε τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ.

— Ἄ! καλὴν ἑσπέραν, κύριε δὲ Σαὶν-Λύκ, εἶπεν ὁ νέος. Ἀλλὰ πόσον εἶσθε τεταραγμένος. Μήπως, κατὰ τύχην, θὰ λάβετε μέρος εἰς τὸ προετοιμαζόμενον κυνήγιον; θὰ ἦτο ἀπόδειξις τῆς ἀνδρείας σας, ἀλλ' ὄχι καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς σας.

— Ἤμην, κύριε, τεταραγμένος, διότι σᾶς ἐζήτουν.

— Ἄ! ἀληθῶς;

— Καὶ ἐφοβούμην μήπως εἴχετε ἀναχωρήσει. Ἀγαπητὴ Ἰωάννα, προσέθετο, εἴπατε εἰς τὸν πατέρα σας νὰ προσπαθήσῃ νὰ κρατήσῃ τὸν βασιλέα, διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ εἴπω δύο λέξεις κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν κύριον δὲ Βουσύ.

Ἡ Ἰωάννα ἀπεμακρύνθη ταχέως, διότι, εἰ καὶ μὴ ἐννοοῦσα τὴν ἀνάγκην τῶν τοιούτων μυστικῶν συνδιαλέξεων, οὐχ ἧττον ἐθεώρει αὐτὰς ἐνεχούσας σπουδαιότητα.

— Τί με θέλετε, κύριε Σαὶν-Λύκ; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ἤθελον νὰ σᾶς εἴπω, κύριε κόμη, ὅτι, ἐὰν τὴν νύκτα ταύτην, ἔχετέ τινα συνέντευξιν, θὰ ἐπράττετε καλῶς ν' ἀναβάλητε αὐτὴν διὰ τὴν αὔριον, διότι αἱ ὁδοὶ τῶν Παρισίων δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς ἐὰν δέ, κατὰ τύχην, θέλετε διευθυνθῆ πρὸς τὸ μέρος τῆς Βαστίλλης, καλὸν θὰ ἦτο ν' ἀποφύγητε τὸ μέγαρον Τουρνέλ, ὅπου ὑπάρχει λάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πολλοὶ ἄνδρες δύνανται νὰ κρυβῶσι. Τοῦτο μόνον εἶχον νὰ σᾶς εἴπω. Θεὸς φυλάξοι νὰ πιστεύσω, ὅτι ἀνὴρ οἷος ὑμεῖς δύναται νὰ φοβηθῇ, οὐχ ἧττον σκέφθητε.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἠκούετο ἡ φωνὴ τοῦ Σχικώ, λέγοντος:

— Σαὶν-Λύκ! μικρέ μου Σαὶν-Λύκ! μὴ κρύπτεσαι. Βλέπεις, ὅτι σὲ περιμένω, ἵνα ἐπανέλθω εἰς τὸ Λοῦβρον.

— Μεγαλειότατε, ἰδού με, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν-Λύκ, σπεύσας πρὸς τὸ μέρος, ὁπόθεν ἐξήρχετο ἡ φωνὴ τοῦ Σχικώ.

Πλησίον τοῦ γελωτοποιοῦ ὑπῆρχεν ὁ Ἐρρῖκος Γ', πρὸς τὸν ὁποῖον εἰς ἀκόλουθος προσέφερεν ἤδη τὸν βαρὺν μανδύαν του, ἐνῷ ἕτερος ἐπαρουσίαζεν αὐτῷ τὰ μέχρι τῶν ἀγκώνων φθάνοντα παχέα χειρόκτιά του καὶ τρίτος τὸ ἐκ βελούδου καὶ διὰ λινομεταξῆς κεκαλυμμένον ἔνδοθεν προσωπεῖόν του.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ, ἀπευθυνόμενος ταὐτοχρόνως πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς Ἐρρίκους, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ φέρω τὴν λαμπάδα μέχρι τῶν Ὑμετέρων φορείων.

— Καθόλου, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, ὁ Σχικὼ καὶ ἐγὼ θὰ λάβωμεν διαφόρους διευθύνσεις. Ὅλοι οἱ φίλοι μου δὲν ἀξίζουν τίποτε, διότι μὲ ἀφήνουσι νὰ ἐπιστρέψω μόνος εἰς τὸ Λοῦβρον. Ἐβασιζόμην εἰς αὐτοὺς καὶ τώρα ἀπουσιάζουσιν· ἐννοεῖς δ' ὅτι δὲν δύνασαι νὰ μὲ ἀφήσῃς ν' ἀπέλθω τοιουτοτρόπως. Εἶσαι ἀνὴρ σοβαρὸς καὶ ἔγγαμος, ἑπομένως ὀφείλεις νὰ μ' ἐπαναγάγῃς πρὸς τὴν βασίλισσαν. Ἐλθέ, φίλε μου, ἐλθέ. Αἴ! ἕνα ἵππον διὰ τὸν κύριον Σαὶν-Λύκ.... Ὄχι, ὄχι· εἶναι περιττός, προσέθεσεν, ἀνακαλῶν τὴν διαταγήν του, εἰς τὸ φορεῖόν μου ὑπάρχουσι δύο θέσεις.

Οὐδὲ λέξις τῆς συνομιλίας ταύτης διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς Ἰωάννας δὲ Βρισάκ, ἥτις ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ εἴπῃ μίαν λέξιν πρὸς τὸν σύζυγόν της, νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπῆγε τὸν Σαὶν-Λύκ, ἀλλ' οὗτος, θέσας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἐπέταξεν αὐτῇ σιγὴν καὶ φρόνησιν.

— Διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἀφοῦ ἐπράϋνα τὸν Φραγκῖσκον δ' Ἀνζιοῦ, ἂς προσέξωμεν νὰ μὴ περιπλακῶμεν μὲ τὸν Ἐρρῖκον Βαλοᾶ... Εἶτα δὲ προσέθετο ὑψηλοφώνως:

— Μεγαλειότατε, ἰδού με. Εἶμαι τοσοῦτον ἀφωσιωμένος εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὥστε εἶμαι πρόθυμος, ἐὰν τὸ διαταξῇ, νὰ παρακολουθήσω Αὐτὴν εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ἐπηκολούθησε μέγας θόρυβος καὶ γονυκλισίαι, εἶτα δὲ βαθεῖα σιγή, ὅπως ἀκουσθῇ ὁ πρὸς τὴν δεσποινίδα Βρισὰκ καὶ τὸν πατέρα της ἀποχαιρετισμὸς τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἐγκάρδιος.

Μετὰ δὲ τοῦτο, τὰ βήματα τῶν ἵππων ἐκρότησαν ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου τῆς αὐλῆς καὶ τὰ φῶτα τῶν λαμπάδων ἐφώτισαν τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων. Ἐπὶ τέλους, ἅπαντες οἱ αὐλικοὶ τοῦ βασιλέως καὶ οἱ προσκεκλημένοι, μειδιῶντες ἢ ἐκ τοῦ ψύχους τρέμοντες, ἀπῆλθον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους καὶ τῆς ὁμίχλης τῆς νυκτός.

Ἡ Ἰωάννα, μείνασα μόνη μετὰ τῶν θεραπαινίδων της, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς εἰκόνος Ἁγίας, τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέρως ἐσέβετο. Ἀκολούθως δὲ διέταξε ν' ἀφήσωσιν αὐτὴν μόνην καὶ νὰ ἑτοιμάσωσι δεῖπνον διὰ τὸν σύζυγόν της.

Ὁ κύριος δὲ Βρισὰκ ὅμως ἔπραξέ τι περισσότερον. Ἀπέστειλεν ἐξ φύλακας νὰ περιμείνωσι τὸν γαμβρόν του πρὸ τῆς θύρας τοῦ Λούβρου καὶ συνοδεύσωσιν αὐτόν, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του. Πλήν, μετὰ δίωρον προσδοκίαν, οὗτοι εἰδοποίησαν τὸν στρατάρχην, ὅτι ἅπασαι αἱ θύραι τοῦ Λούβρου εἶχον κλεισθῆ καὶ ὅτι, πρὶν ἢ κλεισθῶσιν, ὁ ἀρχιφύλαξ εἶχεν εἴπει αὐτοῖς νὰ μὴ παραμείνωσι, διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε κατακλιθῆ, πάντες ἐκοιμῶντο καὶ οὐδεὶς πλέον θὰ ἐξήρχετο τοῦ Λούβρου.

Ὁ στρατάρχης μετέδωκε τὴν εἴδησιν ταύτην πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἥτις ἀπεκρίθη, ὅτι ἦτο λίαν ἀνήσυχος, ἑπομένως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' ἤθελεν ἀγρυπνήσει, περιμένουσα τὸν σύζυγόν της

Β'

Ὁ ἀνοίγων τὴν θύραν δὲν εἰσέρχεται πάντοτε αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ πύλη τοῦ *Ἁγίου Ἀντωνίου* ἦτο εἶδός τι λιθοκτίστου θόλου, ὁμοίου σχεδὸν πρὸς τὴν σημερινὴν πύλην τοῦ *Ἁγίου Διονυσίου* καὶ τὴν τοῦ *Ἁγίου Μαρτίνου*, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι συνήπτετο μετὰ τῶν πρὸς τὸ ἀριστερὸν αὐτῆς μέρος παρακειμένων τῇ Βαστίλλῃ κτιρίων, οὕτω δὲ συνεδέετο μετὰ τοῦ παλαιοῦ φρουρίου.

Ὁ δεξιᾷ μεταξὺ τῆς πύλης καὶ τοῦ μεγάρου τῆς Βρετάνης χῶρος ἦτο εὐρύς, σκοτεινὸς καὶ βορβορώδης, ὀλίγον δὲ συχναζόμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ παντελῶς ἔρημος ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, διότι οἱ νυκτερινοὶ διαβᾶται διήρχοντο ὅσῳ δυνατὸν πλησιέστερον τοῦ φρουρίου, ὅπως τρόπον τινὰ ὦσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων φρουροῦ, ὅστις ἐὰν ἠδύνατο νὰ μὴ συνδράμῃ αὐτούς, βεβαίως ὅμως νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν καὶ νὰ ἐκφοβίσῃ τοὺς ἐνεδρεύοντας εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη κακούργους.

Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι, κατὰ τὰς χειμερινὰς νύκτας, οἱ διαβᾶται ἦσαν πολὺ συνετώτεροι.

Ἡ νύξ, καθ' ἣν συνέβησαν ὅσα ἀφηγήθημεν καὶ θέλομεν ἀκολουθήσει ἀφηγούμενοι γεγονότα, ἦτο τόσον ψυχρά, σκοτεινὴ καὶ νεφελώδης, ὥστε δὲν διεκρίνετο ὁ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Βαστίλλης ἠυλογημένος φρουρός, ὅστις, τὸ καθ' ἑαυτόν, ἠδυνάτει νὰ διακρίνῃ τοὺς διὰ τῆς ὁδοῦ διερχομένους.

Πρὸ τῆς πύλης τοῦ *Ἁγίου Ἀντωνίου* πρὸς τὴν πόλιν, οὐδεμία οἰκία ὑπῆρχεν εἰμὴ μόνον μεγάλα τείχη ἤτοι ἐκ δεξιῶν μὲν τὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὰ τοῦ μεγάρου Τουρνέλ. Εἰς τὸ ἄκρον δὲ τοῦ μεγάρου τούτου καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, τὸ τεῖχος ἐσχημάτιζε τὴν γωνίαν, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Σαὶν-Λὺκ ὡμίλησε τῷ Βουσύ Ἀπωτέρω ἔκειντο αἱ μεταξὺ τῶν ὁδῶν *Zouv* καὶ *Ἁγίου Ἀντωνίου* οἰκίαι.

Οὐδεὶς φανὸς ἐφώτιζε τὸ μέρος τῶν παλαιῶν Παρισίων, τὸ ὁποῖον περιεγράψαμεν.

Κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος νύκτα, ἥτις εἶχεν ἀρχίσει διὰ παγετώδους ὁμίχλης καὶ ἔμελλε νὰ λήξῃ δι' ἀφθόνου χιόνος, οὐδεὶς διήρχετο διὰ τῶν ἀνωτέρω μερῶν τῶν Παρισίων· πλὴν ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς θὰ διέκρινεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τείχους Τουρνὲλ πλείονας μελαίνας σκιάς, αἵτινες ἐκινοῦντο, ὅπως δείξωσιν, ὅτι ἦσαν ἀνθρώπινα σώματα, μετὰ δυσχερείας κατορθοῦντα νὰ διατηρῶσι τὴν φυσικὴν θερμότητα, τὴν ὁποίαν, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ἀφῄρει ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀκινησία, εἰς ἣν εἶχον καταδικάσει ἑαυτὰ ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἐκτελέσεως προαπεφασισμένου σχεδίου.

Ὁ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων φρουρός, ὅστις, ἕνεκα τοῦ σκότους, δὲν θὰ διέκρινεν ὅ,τι ἤθελε συμβῇ εἰς τὴν πλατεῖαν, πολλῷ ἧττον ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τὴν λίαν χαμηλοφώνως γινομένην μεταξὺ τῶν ἐνεδρευόντων συνομιλίαν.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων,» παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των πρὸ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Εἴς τε τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομήν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφομένους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ Ξενοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

ΓΑΜΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ «ΩΡΑΙΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ»

[Ἀγγλικὴ παράδοσις].

Παράδοσίς τις ἀγγλικὴ λέγει, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1743 νέος τις εὐγενής, μετημφιεσμένος εἰς ναύτην, ἐκέρδησε τὴν καρδίαν ὡραίας χωρικῆς νεανίδος, — τῆς *ὡραίας τοῦ χωρίου* — κατοίκου τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀγγλίας. Ἡ παράδοσις αὕτη δεικνύει τὴν γυναικείαν πίστιν καὶ τὴν ἀφροσύνην τῶν νέων.

Ἀποχωριζόμενοι οἱ νέοι ἔδωκαν ἀλλήλοις τὸν δακτύλιον τοῦ ἀρραβῶνος· καὶ ἐκείνη μὲν ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τὴν τιμήν της, ἐκεῖνος δὲ τὴν ἠπάτησεν. Ὁ καιρὸς παρήρχετο καὶ ἡ νέα οὐδὲν πλέον ἤκουε περὶ αὐτοῦ, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ἄγνωστός τις τῇ προσέφερεν αὐθαδῶς καὶ προσβλητικῶς χρήματα πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπωλεσθείσης τιμῆς της καὶ πρὸς διατήρησιν ἑαυτῆς καὶ τοῦ τέκνου της.

Μετά τινα χρόνον ἔμαθεν ἡ χωρική, πρὸς μεγίστην αὐτῆς ἔκπληξιν, ὅτι ὁ νέος ἦτο εὐγενής, ὑψηλὴν κατέχων θέσιν ἐν τῷ βασιλικῷ ναυτικῷ καὶ ὅτι συγχρόνως τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἠγκυροβόλει παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς πολίχνης, ἐν ᾗ ἔζη.

Ἡ νεᾶνις ἐπεσκέφθη τὸ πλοῖον, ἐξώρκισε τὸν νέον δι' ὅλων τῶν ἀναμνήσεων τοῦ συνομολογηθέντος ἔρωτός των καὶ τῶν δοθεισῶν ὁρκωμοσιῶν των, νὰ ποδώσῃ αὐτῇ δικαιοσύνην.

Κατ' ἀρχὰς ἐκεῖνος συνεκινήθη· ἀλλ' ἡ ἐπιμονή της τὸν ἠρέθισεν. Ἐπὶ τέλους οὗτος τὴν μετεχειρίσθη ὀργίλως καὶ ὑπερηφάνως, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι μία χωρικὴ ἐτόλμησε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἠδύνατό ποτε νὰ καταστῇ σύζυγος εὐγενοῦς.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ! ἀνέκραξε κλαίουσα ἡ ὡραία νεᾶνις, ἂς ἀλλάξωμε λοιπὸν τὰ δακτυλίδια μας. Δός μου ὀπίσω ἐκεῖνο ποῦ σοῦδωκα· ἦτον τῆς μητρός μου καὶ δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ δώσω εἰς ἄλλον παρὰ εἰς τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου. Τὰ χρήματά σου, τὰ ὁποῖα οὔτε ἄγγιξα, δὲν ἠμποροῦν νὰ μοῦ δώσουν ὀπίσω τὴν τιμήν μου ἢ νὰ ἰατρεύσουν τὴν πληγωθεῖσαν καρδίαν μου. Θὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ ζήσω καὶ τὸ τέκνον σου.

Ὁ νέος λίαν ταραχθείς, ἐξήγαγε τὸν δακτύλιον καί, ἀντὶ νὰ τὸν ἀποδώσῃ, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων·

— Ὅταν δυνηθῇς νὰ εὕρῃς τὸ δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδωκες, τότε νὰ ἐλπίσῃς καὶ σὺ ὅτι θὰ γείνῃς σύζυγος Ἄγγλου εὐγενοῦς. Σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι τότε θὰ σὲ στεφανωθῶ!

Μετ' ὀδύνης καὶ θλίψεως ἡ ὡραία χωρικὴ ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκόν της συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ γέροντος πατρός της.

Καθ' ὁδὸν ὁ γέρων πατήρ της ἠγόρασεν ἰχθὺν πρὸ στιγμῆς ἁλιευθέντα. Ὅτε δὲ ὁ ἰχθὺς παρεσκευάζετο διὰ τὸ δεῖπνον, τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα τῆς ὀδύνης — περίεργον — ὁ δακτύλιος εὑρέθη ἐντὸς τοῦ στομάχου αὐτοῦ! . . .

Ὁ εὐγενὴς νέος, πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ γεγονότος τούτου, τοσοῦτον ἐξεπλάγη, ὥστ' ἐπίστευσεν ὅτι τοῦτο ἦν ἔργον ἀληθῶς τῆς Θείας Προνοίας, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ παραβῇ τὴν ὑπόσχεσίν του, συνοδευθεῖσαν μάλιστα μὲ τὸν δοθέντα λόγον τῆς τιμῆς του.

Ἐνυμφεύθη λοιπὸν τὴν *Ὡραίαν τοῦ Χωρίου*, καὶ ἔζησεν ἐν τῇ ἑνώσει ταύτῃ εὐτυχής, ὡς καὶ ἡ ὡραία χωρική, μετ' αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἀπέθανεν, ἀνήγειρον αὐτῷ οἱ ὁμότιμοί του μνημεῖον, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος, καὶ ἐπὶ τοῦ μνημείου ἐλαξεύθη ἰχθύς, κρατῶν δακτύλιον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ . . .

*

Τοιαύτη εἶνε ἡ παράδοσις τοῦ ἀλλοκότου τούτου διὰ τὰ ἀγγλικὰ ἤθη γάμου, ἥτις διὰ στίχων ἐνδυθεῖσα καὶ μελοποιηθεῖσα, κατέστη κοινότατον ᾆσμα μεταξὺ τῶν πλανήτων ἀοιδῶν τῶν κατοικούντων τὰς δυτικὰς παραλίους χώρας τῆς Ἀγγλίας.

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.] Π. Δ. Ἠλ.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ 3